

Dragirojak

S susjeto roko, ali z neizreč,
 nim, sladkim občutkom računam
 danas te verstice pisati, - ali saj
 vam imajo ravno te verstice mo-
 je intenzije povedati, saj vam i-
 majo moje srce razkriti. Ores,
 res je, kar vi v prekrasni svoji
 pesmici od dušne šlahete rečete.
 Čutim, prepričana sim, da je
 nekakšno dobrotljivi vladar na-
 ših osod duše vstvaril, ktere so
 enakih občutkov, inakiga hre-
 penenja, ktere se zjedinjene za-
 morejo svoj namen - svojo večno
 srečo doseči. Čutim, da ste katke
 duše vaše in - moja. Zatakaj moj
 srce te za vas bije in vse strune
 v njem mi te vedno vedno v sladki
 harmoniji pravijo: da vas ljubim.

Štvalim nezavopadljivo vi-
no previdnost, da vas je v na-
še kraje pripeljala, da mi je
sissi občutek v globokino ser-
ca položila, ki je vas občutek,
da mi je dala vaše zlahčno
srce spoznati, da mi je da-
la vas ljubiti. Štvalim, nes-
končno serino štvalim bistiga,
ki je vam in meni neskončno
dobrotljivi oče, da mi je dal
v vaših pesmicah, v zerkalnih va-
še duše, zlahčno vaše srce sproz-
nati. Laskaj, ki zamore take ne-
višane, take neverčeno krasne
misli v svojim sercu roditi, kakor
jih v vaših pesmicah najdem, se-
mu blago, zlahčno srce v persih

bije - to spoznam in vas ljubim.
Srečno, neskončno srečno me ti
obintek naredi, in prepričana sem,
da mi predraga moja majka go-
sovo te srce odrekla ne bode. Saj
nam je ona tako neizrečeno do-
bra, saj vas ljubi, saj svojo srce
le v srce svojih otrok išče. Gosovo
bode ona mi dovolila, listi obin-
tek z vami, predragi rojak! deljiti
ki je zares jedina, spranija "v no-
ci tega, srce ah neskončno revniga
življenja. No sem ravno od "spranije"
spomnila, ne morem drugači, kot
vam povedati, kako krasna, kako -
pa kaj, saj sama ne morem izreči,
kako se mi ta misel zdi. Pač so le-
jše misli, klere ste pred "spranjo"
zapisali, ali kako revne, kako nične
stoje pri vaši! Karlošek med nami,
mi in vašo prekrasno mislijo se mi

oči in zdi, kakor med lučjo rone sve-
če in svetlobo zlatiga sonca. Nisim
se mogla ločiti od te misli. Kolikrat
nam jo naš dragi gosp. Buntar bere,
in zmiraj lepši se nam zdi!

Čisto, čisto se priča knjem listi čas,
v katerim nas bodete zopet obiskati
zamorogli. Kako rada bi zopet z va-
mi lepe pesmice pela! Le besedice
neke pesmice, katero pojemo: „Časok
si tui, ko čisto zlato“ me umalo
bolaxijo. In saj, zmiraj mislim, saj
se pisмено z vami pogovarjati in
v duhu zmiraj pri vas v dalečini
biti zamorem.

Bodite prav zdravi in srečni in
zarveschite kmalo, ah prav prav
kmalo s pisnicom

Svojo

Josipino

Na Luvnu 18. novembra 1850